

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 814/2023
31.08.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Мирјане Андријашевић, Зорана Хаџића и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца ЛЕНА АУТО ДОО Зајечар, чији је пуномоћник Вукојица Секулић, адвокат у ..., против туженог OPPORTUNITY BANKA АД Нови Сад, ради стицања без основа, вредност предмета спора 3.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 6101/21 од 28.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 31.08.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 6101/21 од 28.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 7Пж 6101/21 од 28.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Новом Саду 10П 700/2021 од 24.05.2021. године обавезан је тужени да тужиоцу услед неосноване наплате провизије на име трошкова обраде кредитног захтева по уговору о кредиту број ... од 09.10.2015. године исплати износ од 3.000,00 динара са затезном каматом од 12.10.2015. године до исплате, као и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 27.300,00 динара са затезном каматом од дана извршности па до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 7Пж 6101/21 од 28.12.2022. године преиначена је првостепена пресуда, тако што је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да исплати тужиоцу услед неосноване наплате провизије на име трошкова обраде кредитног захтева по уговору о кредиту број ... од 09.10.2015. године износ од 3.000,00 динара са затезном каматом од 12.10.2015. године до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове првостепеног поступка. Обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 7.800,00 динара.

Против другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије тужиоца, изјављене на основу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Међутим, у случају када је тужба заснована на чињеничној тврдњи да тужиоцу није позната структура и механизам трошкова обраде кредитног захтева, а у поступку је утврђено да је тужени уручио тужиоцу образац Основни подаци о кредиту, то се не може говорити о несавесном поступању банке, нити ништавости спорне уговорне одредбе. Ово из разлога што ниједним законским или подзаконским актом није била прописана обавеза банке да клијентима образлаже структуру трошкова обраде кредита које је клијент дужан да плати у поступку реализације кредитног захтев, а из Основних података о кредиту тужилац је свакако могао бити упознат са висином своје обавезе плаћања трошкова обраде кредита, као и висином ефективне каматне стопе. Стога, побијана одлука је у складу са горе поменутих правним ставом Врховног суда, а такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 10/23) и нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 24.03.2021. године. Вредност предмета спора износи 3.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку о привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, из ког разлога ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић